

deelt, at han skal have sagt, „at han var bleven overrasket ved den Erklæring af mig, at jeg ikke kunde stemme for denne Beslutning, fordi det i Adressen givne Tilfagn ikke var opfyldt, og at jeg selv bedst vilde kunne sige, hvorfor det overraskede ham.“ Det er en forblommet Uttring, som jeg ikke kan lade staae uopklaret. Jeg har tænkt alvorlig over, hvad der kunde være Grunden til denne den ærede Ministers Overraskelse; jeg har tænkt: er der Noget i dit personlige Forhold til ham, som kunde berettige ham til at mene, at jeg skulde følge ham; men jeg staaer aldeles ikke i noget Forhold til ham; jeg er ikke Embedsmand; der er ikke noget saadant Særligt i min Stilling, som kunde berettige ham til at finde en sliG Overraskelse over, at jeg ikke kunde følge ham. Jeg har ikke nogen Trængsel til Ministeriet, jeg søger Intet, og jeg har Intet søgt hos det. Jeg har tænkt, om det var muligt, at jeg kunde have udtalt mig saaledes til ham, at han kunde have misforstaaet mine Uttringer i den Retning, at jeg havde villet gaae med Regjeringen i denne Sag; men jeg erindrer med stor Bestemtighed, at jeg dengang, da jeg havde den Ære at tale med den agtede Minister, da han værdigede mig en længere Samtale om denne Sag, erklærede ham ganske bestemt, at det aldrig vilde være muligt for mig at give mit Ja til denne Sag, saalænge den Repræsentation, som nu findes i Udkaftet, forelaae til Indtrædelse, saasnart Grundloven blev indskrænket; jeg har endogstaa tilføjet, hvorfor det var mig en dobbelt Umulighed, nemlig ikke blot fordi det i Almindelighed stred mod min Overbevisning, at vi i Fællesanliggenderne skulde have en saadan Repræsentation, men

tillige fordi jeg paa selve Valgdagen havde udtalt mig saaledes for mine Vælgere, at jeg aldrig, hvis der kom en Valglov af den og den Bestaffenhed — og jeg skildrede den om trent saadan, som den nu er kommen — kunde give min Stemme til Grundlovsindskrænkningens Strafftræden, da jeg vilde ansee det for et politisk Fadermord. Disse Ord har jeg udtalt for den ærede Minister, og jeg vil da spørge, hvorledes han kan blive overrasket, naar jeg erklærede, at jeg ikke kunde give min Stemme til denne Beslutning. Jeg har tænkt mig, om han muligviis skulde have hørt af Andre, at der skulde være indtraadt en Forandring i min Stemning, og det kan sandelig meget gjerne være, at jeg, forat blive fri for et besværligt Mennekes Overhæng, der gav sig ud for at være Ministeriets Udsending, kan have sagt: „ja vist gaaer jeg med,“ men jeg havde aldrig troet, at den ærede Minister virkelig havde den Slags Udsendinge, eller vilde reflectere derpaa, hvis der bragtes ham en saadan halv Besked. Jeg maa altsaa udbede mig, at den ærede Minister ikke vil lade denne forblommede Uttring af ham staae, men at han her for Thinget vil sige, hvad det er, der berettiger ham til at fremkomme med en sliG Uttring imod mig.

Forøvrigt skal jeg ikke indlade mig paa hans Foredrag fra igaar, det skal ogsaa jeg opfatte til 2den Behandling; men jeg troer, at det da skal kunne lykkes mig at vise, at han har overhørt eller misforstaaet min Bevisførelse for, at Adressens Fordringer med Hensyn til Repræsentationsspørgsmaalet ikke vare opfyldte.